

Zkáza Velké Tartárie

lipovylis.cz/wordpress/zkaza-velke-tartarie

David Z Moravy

13. června 2024

+1

Velká Tartarie byla vymazána z povrchu země jaderným bombardováním.

Země nebyla vždy takový nepořádek jako nyní. Donedávna téměř všechny obyvatelné Země na planetě patřily Velké Tartarii, největší zemi. Ale parazitům, jak místním, tak nováčkům se to opravdu nelíbilo...

Velká Tartárie zmizela z politické mapy světa asi před dvěma sty lety.

Přesněji bylo z této mapy vymazáno .

Byl vymazán tak důkladně, že o něm téměř dvě stě let nikdo neslyšel. a nevěděl jsem. Než se objevily práce akademika Fomenka o Nové chronologii, které vrátily do vědeckého oběhu mnoho důkazů o existenci tohoto státu. Největší, jaký kdy na naší planetě existoval.

Přirozenou hranicí Velké Tartarie, která ve středověku zabírala celou severní polokouli, byly oceánské břehy (obr. 2, 3).

obr.2 : Mapa Eurasie (polovina 18. století)

Obr. 3. Velká Tartárie (cca XV století)

Navíc tři ze čtyř dostupných oceánů – Arktida, Pacifik a Atlantik – byly ve skutečnosti jeho vnitřními rezervoáry.

Koncem osmnáctého století (podle moderní chronologie), podlehnutím zhoubnému vlivu monoteismu (judaismu, křesťanství a islámu), se obyvatelstvo evropské části Velké Tartárie ponořilo do

krvavé hrůzy náboženských a agresivních válek, politických intriky, povstání a revoluce. A odtrhlo se od Asie. Dokázala odolat zlému náporu nových světových náboženství a zachovala si mravní čistotu a víru svých předků. Hranice mezi Metropolí a západními zeměmi zasaženými morem vedla od Arktidy k Indickému oceánu. Podél pohoří Ural, břehů Kaspického moře a vrcholků Zagros (obr. 4, 5).

Obr. 4. Velká Tartarie (1680)

Obr.5 Ruské impérium (1755)

Poslední pohraniční válka s Británií a Moskvou byla pro Velkou Tartarii neúspěšná. Poté, co utrpěla řadu vážných porážek, byla nucena přiznat ztrátu některých svých území. Na jižním Uralu, v severní Kaspické oblasti a jihozápadní Sibiři, ve střední a severovýchodní Indii a na východním pobřeží Severní Ameriky. V současné době jsou různé epizody této války, ve svém rozsahu a důsledcích skutečně světové války, známé jako potlačení Pugačevova povstání a rozvoj Sibiře, kolonizace Indie a válka za nezávislost britských kolonií v Americe.

Povstání vedené E.I. Pugačevem 1773-1775.

Indie v roce 1784

Válka za nezávislost britských kolonií v Severní Americe a vytvoření USA

Vzhledem k patologické tendenci profesionálních historiků falšovat se lze domnívat, že to nebyla tak úplně pravda. Ale i v případě vítězství anglo-ruské koalice na začátku devatenáctého století zůstala Velká Tartarie v každém případě největším a nejmocnějším státem na světě.

Předpokládejme (výjimečně), že tentokrát oficiální historiografie z nějakého nám neznámého důvodu popisuje události, které se skutečně staly.

Velká Tartárie utrpěla vojenskou porážku a utrpěla územní ztráty. a co? Tak nepatrné ztráty nemohly vést ke smrti tak velmoci! I kdyby porážka způsobila vážnou vnitropolitickou krizi. Žádná vnitropolitická krize totiž nemohla vést ke zhroucení Velké Tartárie. Protože lidé, kteří před dvěma sty lety obývali Asii, byli jednotní a zcela homogenní. A to podle národnosti, podle jazyka a podle náboženství.

Před dvěma sty lety ve Velké Tartarii, v zemi Tarkh a Tara, žili pouze Tataři (obr. 9). Vysocí, světlovlasí lidé s bílou pletí a chrpově modrým, zeleným, ohnivým nebo stříbrným očima. Slované-Árijci. Rusové. Přátelští a dobrosrdeční v dobách míru, stateční a nemilosrdní v boji, spravedliví a milosrdní ve dnech vítězství a vytrvalí v dobách protivenství. Protože si zachovali mravní čistotu a víru svých Předků. Od Uralu po Aljašku. Z Nové země do Tibetu. Aby bylo možné zničit Velkou Tartarii, bylo nutné nejprve zničit její lid. Všechno! Do posledního člověka! A to bylo stále nad mé síly. Ani Británie, ani Muscovy. Ani jejich koalice. I kdyby se k této špinavé koalici přidal zbytek Evropy.

Velkou porážku mohl tatarským vojskům uštvědit slavný velitel Alexandr Suvorov, který se podílel na porážce Pugačeva a osobně jej doprovodil do Moskvy.

Alexander Vasiljevič Suvorov, princ italský, hrabě z Rymnik, hrabě Svaté říše římské, generalissimo ruských pozemních a námořních sil, polní maršál rakouských a sardinských jednotek, Grandee království Sardinie a princ král. Krev, rytíři všech ruských vojenských a zahraničních řádů

A zjevně to udělal. Za což mu byl udělen zlatý meč s diamanty (náklady na takový meč se rovnaly ročnímu platu celého pluku). A obdržel několik nejvyšších řádů Ruské říše (Řád sv. Ondřeje I. a Řád Jiřího a Vladimíra I. třídy). I když o tom oficiální historická věda mlčí.

Jako ryba na ledu. Přesněji řečeno, skrývá historii tatarských válek o Moskovsko mezi svými válkami s osmanskými Turky. A další krymští cháni.

Všimněte si však, že Rusko je ve válce s Vznešenou bránou již více než jedno století. Nikdy to ale nedokázala úplně porazit. Navzdory slavným vítězstvím Rumjanceva-Zadunajského, Orlova-Chesmenského, Potěmkina-Tavrického, Suvorova-Rymnikského, Kutuzova-Smolenského, Dibicha-Zabalkanského a Paskeviče-Erivanského. Turecká říše byla sice i na svém vrcholu desetkrát menší než Tartarie.

Turecko utrpělo mnohokrát porážky v bitvách, prohrálo války a ztratilo území, ale nikdy nezmizelo z politické mapy světa.

Na rozdíl od Velké Tartarie. Což bylo vymazáno nejen z mapy. Tartaria byla vymazána z povrchu Země. Spolu s lidmi, kteří ji obývali...

Stalo se tak v únoru 1816. Který se později stal známým jako „Rok bez léta“. Ve Spojených státech se tomu stále říká „Osmnáct set a zmrazeno k smrti“, tedy „tisíc osm set a zmrazeno k smrti“. A oficiální věda to považuje za začátek „malé doby ledové“, která trvala tři roky.

Teploty v Severní Americe byly v březnu nadále zimní. V dubnu a květnu bylo nepřírozené množství dešťů a krupobití, náhlý mráz zničil většinu úrody, v červnu vedly k smrti dvě obří sněhové bouře, v červenci a srpnu zamrzly řeky i v Pensylvánii. Každou noc mrzlo a v New Yorku a na severovýchodě USA napadl až metr sněhu.

Německo sužovaly prudké bouře. Mnoho řek, včetně Rýna, se vylilo z břehů. Počasí ve Švýcarsku bylo hrozné, každý měsíc sněžilo. Neobvyklá zima vedla ke katastrofální neúrodě. Na jaře 1817 vzrostly ceny obilí v Evropě desetinásobně a mezi obyvatelstvem začal hladomor.

Na svět padla tma. V přeneseném slova smyslu. Slunce nemohlo prorazit oblačnost a neohřálo zemi. Lord Byron v roce 1816 napsal: „Jasně slunce zhaslo a hvězdy / putovaly bez účelu, bez paprsků / ve věčném prostoru; ledová země/ Slepě se nesla bezměsíčním vzduchem./ Ranní hodina přišla a uplynula,/ Ale den s sebou nepřinesl.../ Obydlí všech, kteří měli obydlí -/ Byly postaveny do ohňů ... města hořela.../ Strašný hladomor/ Mučili lidi... / A lidé rychle umírali.“

Řešení tříletého nachlazení bylo „nalezeno“ o sto let později. Americký badatel W. Humphreys spojil klimatické změny v letech 1816-1819. s erupcí hory Tambora na ostrově Sumbawa. V současné době je tato hypotéza považována za obecně uznávanou ve vědeckém světě. I když není jasné, proč měl výbuch sopky jižně od rovníku takový dopad na klima severní polokoule? Aniž by to mělo vliv na klima jihu. Erupce stejné síly (asi osm set megatun), k nimž došlo v roce 1883 v Indonésii (Krakatoa), v roce 1912 na Aljašce (Katmai) a v roce 1991 na Filipínách (Pinatubo), vedly k poklesu teploty nejvýše o polovinu. stupně . Aniž by způsobila polední tmu, sněhové bouře uprostřed léta nebo masivní přelivy řek.

Je zajímavé, že zatímco Evropa a Amerika mrzly a hladověly, v Rusku v letech 1816-1819. nebylo zaznamenáno nic neobvyklého. Žádná zima, žádný hlad. “Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj a dobrá vůle lidem.” Chci říct, všechno je jako vždy. A mrazy a nedostatky.

To je v Rusku! A to i po nedávné invazi dvanácti jazyků a úplném zničení západních provincií! Jak se říká, legenda je čerstvá, ale těžko uvěřitelná! Zima na Rusi trvá i v normálních letech šest měsíců, mráz popraská kmeny staletých stromů a do jara se na spodek stromu nedá nasypat ani hrst mouky. Nejde tedy o zvyk ruského lidu na chlad a půst, ale o absenci prohnilé západní demokracie. A přítomnost spolehlivé cenzury.

Mezitím bylo Rusko s největší pravděpodobností zdrojem klimatických problémů Evropy i Ameriky. Nepřímo to dokládá stáří moderních lesů v Rusku a Bělorusku. Které nejsou starší než dvě stě let. Všechny lesy! A sibiřský, ruský a běloruský.

Tuto skutečnost lze vysvětlit pouze tím, že před dvěma sty lety zmizely všechny ruské lesy. Sborem. A staří (jilm žije tři sta let, lípa – čtyři sta, borovice a modřín – pět set, smrk – šest set, cedr – tisíc, dub – jeden a půl tisíce) a mladí. Zřejmě spáleno.

A na jejich místě vyrostly ty současné. Na centrální ruské rovině byl les obnoven v polovině devatenáctého století hromadnou výsadbou ve verstových čtvercích. A sibiřská tajga se zvedla sama od sebe. Protože už tu neměl kdo sázet stromy. Ale o tom později.

A nyní pár slov o tzv. „krasových“ jezerech. Velmi časté v Rusku. Zejména v blízkosti obydlených oblastí. Zejména na Sibiři. Dokonale kulaté.

Často mají vyšší hladinu vody (kvůli husté míse) než okolní vodní plochy. Jezera, která vznikla nejen nad krasy (dutiny vzniklé vlivem vody nasycené oxidem uhličitým v mocnosti rozpustné horniny – sádrovce či vápence), ale i tam, kde žádné krasy nikdy nebyly. A některé z nich nebyly nikdy naplněny vodou.

Jména těchto jezer jsou Hell Lake, Shaitan Lake, Devil's Lake, Dead Lake atd. – jsou zcela nesmyslné. Z pohledu oficiální vědy samozřejmě. Která na nich neshledala nic neobvyklého. Na rozdíl od místního obyvatelstva.

A dál. Je to zvláštní, ale průměr těchto jezer dobře koreluje s průměrem kráterů z jaderných výbuchů ve vzduchu. S výnosem od jedné do deseti megatun. Ale je to tak. Mimochodem.

Pro dokreslení podotýkáme, že úžasnou shodou okolností to bylo v devatenáctém století, kdy se lidstvo seznámilo s rakovinou. Odkud se vzali, věda stále neví. I když dnes už nikdo z lékařů nepochybuje

o tom, že jednou z hlavních příčin rakoviny je radioaktivní záření.

V každém případě v polovině dvacátého století bylo propuknutí rakoviny způsobeno právě nárůstem radioaktivního pozadí. Z důvodu jaderných zkoušek – 2422 jaderných a termionukleárních zkoušek vč. 525 atmosférický. Ale to není důležité.

Koneckonců, v devatenáctém století neměly ani Moskva, ani Británie jaderné nebo termionukleární zbraně. V důsledku toho ji nemohl uplatnit ani jeden, ani druhý.

Co kdyby to měli?

Vzhledem k míře filantropie britských kolonialistů a carských satrapů není pochyb o jejich odhodlání použít atomovou bombu (pokud by byla k dispozici). I při absenci moderních nosičů a detonací.

Ale. Tak či onak, ani Muscovy, ani Británie dosud neměly atomovou bombu. Zdálo se ale, že pro jeho použití existuje důvod. A velmi vážná...

Napoleon vstoupil do Moskvy 2. září. Po hrozném bitvě u vesnice Borodino se ruské jednotky, které úspěšně odrazily všechny útoky Francouzů, udržely zálohy a měly k dispozici vynikající pozice a silné týly, nečekaně ustoupily. A nejenže ustoupili, ale dali největší město země nepříteli k znesvěcení. Jeho historické centrum. Což císař Alexandr I. veřejně prohlásil za „hlavu jiných ruských měst“, jakmile Napoleon překročil hranice. Aby neudělal chybu se směrem hlavního úderu, pravděpodobně.

Den před hanebnou kapitulací „hlavů všech ostatních měst“ vrchního velitele všech ruských armád a milicí, Jeho Klidná Výsost princ ze Smolenska, který byl nedávno povýšen na generála polního maršála. ruského impéria nejvyšším výnosem a obdržel sto tisíc rublů na útraty, konal nechvalně proslulou vojenskou radu ve Filjachu. A trval na opuštění Moskvy. Přes urputný odpor některých

jeho generálů. Mladý a hloupý. Přerušil všechny výkřiky a nařídil ústup. I když právě včera, v rozkazu z 31. srpna, přísahal, že dá protivníkovi novou rozhodující bitvu pod hradbami Moskvy.

Během ústupu bylo v Moskvě opuštěno více než třicet tisíc raněných a obrovské množství zbraní (sto padesát šest děl a dvacet sedm tisíc dělových koulí, sedmdesát pět tisíc děl a čtyřicet tisíc šavlí, šest set praporů a tisíc standart).

Toto rozhodnutí polního maršála dosud nenašlo jednoznačný výklad. Někdo ho ospravedlňuje. Na základě konečného výsledku. Někdo ho považuje za zrádce. Který se zaprodal žido-zednářům. Zastoupeni Francouzi. Nebo Britové. Ani na závan. V jeho věku! Mít vše, co chcete. Včetně peněz, slávy, objednávek a titulů...

Proč Napoleon, proslulý svým odhodláním, seděl na kopci Poklonnaya a čekal na neznámé věci? Neodvažuji se vstoupit do Moskvy. I když už jsem věděl, že je prázdný. A nikdo v něm nehodlá organizovat pouliční rvačky. Navzdory starému ruskému zvyku bojovat o každý dům. Jako to bylo ve Smolensku. A mnoho dalších míst.

Nebo možná konečně vycítil past? Možná mu něco říkalo, že tak zkušení vojenští vůdci jako Kutuzov, kterého dobře znal z předchozích válek, se jen tak nevzdali historických center své vlasti. Zejména kryty dobře opevněnými pozicemi. Vybaveno silnými zadními částmi. A také rezervy.

Nebylo však kam jít. Takže jsme ještě museli vstoupit do Moskvy. Alespoň proto, aby bylo o čem smlouvat při mírových jednáních. Tou dobou už Napoleon ztratil svou početní výhodu. A nejdůležitější je důvěra ve vítězství. „Ze všech mých bitev je nejstrašnější ta, kterou jsem svedl u Moskvy. Francouzi se ukázali jako hodni vítězství a Rusové získali právo být neporazitelní...“ řekl po bitvě.

Tento nešťastný Buonaparte netušil, že se s ním nikdo nechystá vstupovat do žádného jednání. Protože není potřeba. Protože vše je již předem dané. Mene, Tekel, Perez. „Bůh pro mě sečetl tvé království a skoncoval s ním; Tekel – jsi zvážen na váze a shledán velmi lehkým; Peres – tvé království je rozděleno a dáno Médům a Peršanům“ (Daniel 5:26-28).

Kutuzov proto dostal rozkaz opustit Moskvu. Protože jeho armáda svůj úkol zcela splnila – nalákala korsické monstrum do pasti. Nyní bylo třeba zachránit armádu. Jeho Klidná Výsost ji zachránila. Proč má věčnou paměť? Protože právě tato armáda doprovázela zbytky cizích jednotek zpět k hranicím.

Pokud jde o Moskvany, všichni věděli, že Moskva bude opuštěna. A musíme se odtud dostat. Aby nepadl Buonaparte. Kdo nebude stát na ceremoniálu. A bude loupit, zabíjet a znásilňovat. Takže, jak se říká, kdo se neschová...

Zůstalo jich však jen pár. Občanů je jen dvacet tisíc.

Napoleonův náčelník koně, markýz Armand de Caulaincourt, později vzpomínal: „Město bez obyvatel zahalilo ponuré ticho. Za celou naši dlouhou cestu jsme nepotkali jediného místního obyvatele...“

Past se s bouchnutím zavřela. Hra byla chycena.

Téže noci došlo v Moskvě k požáru.

Brigádní generál hrabě Philippe de Segur ve svých pamětech napsal: „Dva důstojníci se nacházeli v jedné z budov Kremlu, odkud měli výhled na severní a východní část města. Kolem půlnoci je probudilo neobyčejné světlo a viděli, že plameny pohltily paláce: nejprve osvětlily půvabné a vznešené obrysy jejich architektury a pak se to všechno zhroutilo... Informace přinesli důstojníci, kteří měli shromážděné ze všech stran se vzájemně shodovaly. Hned první noc, ze 14. na 15., se nad palácem prince Trubetskoye snesla ohnivá koule a zapálila budovu.“

Velmi zvláštní oheň. Mírně řečeno.

Mimořádné (!) světlo. Ohnivá koule. Plameny hroutící se (!) paláce. Ne hliněné chatrče, ale vícepatrové budovy! Ne zapalující, ale svítící. Nejprve. A pak se to zhroutí! Co se týče míče, tak žádné komentáře. Myslím, hádejte sami. Jednou. Co je to za míč? A pokud nehádáte, podívejte se na obrázky jaderných testů.

Jaderný test

Nejvíce bylo zasaženo centrum města. Navzdory tomu, že byl postaven výhradně z kamenných a zděných staveb. Ani z Kremlu nezbylo skoro nic. I když byl od okolní zástavby oddělen širokými náměstími a příkopy. Jako například Alevizovský příkop (34 metrů široký a třináct metrů hluboký). Který vedl z Arsenal Tower do Beklemishevskaya. Po požáru byl tento obrovský příkop zcela zasypán sutinami a troskami. Poté bylo jeho vyrovnání snazší než jeho čištění.

Mimochodem, Napoleon, který je obviněn z podpálení Moskvy a vyhození Kremlu, sám tento požár sotva přežil.

Hrabě de Segur říká: „Pak naši lidé po dlouhém hledání našli podzemní chodbu poblíž hromady kamení, která vedla k řece Moskvě. Tímto úzkým průchodem se Napoleonovi se svými důstojníky a strážemi podařilo dostat z Kremlu.

Všichni, kteří přežili, byli v šoku.

De Segur vzpomíná: „Ti naši lidé, kteří dříve chodili po městě, nyní, ohlušení bouří ohně, oslepeni popelem, nepoznali oblast, a kromě toho samotné ulice zmizely v kouři a změnily se v hromady ruin... Z velké Moskvy zbylo jen několik přeživších domů roztroušených mezi ruinami. Tento zabitý a spálený kolos jako mrtvola vydával těžký zápach. Hromady popela a tu a tam trosky zdí a úlomky trámů samy naznačovaly, že tu kdysi byly ulice. Na předměstí byli ruští muži a

ženy zahalení spáleným oblečením. Jako duchové bloudili mezi ruinami... Přežila jen třetina francouzské armády, stejně jako Moskvy.“

Dále více. Po požáru začala nemoc.

Jeden z obyvatel Moskvy říká: „Baráky byly posety nemocnými vojáky, zbavenými jakéhokoli dohledu, a nemocnice se zraněnými, kteří umírali po stovkách na nedostatek léků a dokonce i jídla... ulice a náměstí byly posety mrtvými, krvavými těla mužů a koní... Zranění, z nichž někteří bojovali se smrtí, sténali Kolemjdoucí vojáci nás ze soucitu přišpendlili se stejným klidem, s jakým v létě zabíjíme mouchu... Celé město byl přeměněn na hřbitov.“

Celkem zemřelo více než osmdesát tisíc lidí (pro informaci: sedmdesát tisíc lidí zemřelo při atomovém výbuchu v Hirošimě, šedesát v Nagasaki). Z devíti tisíc sto padesáti osmi budov bylo zničeno šest tisíc pět set třicet dva.

Připomíná vám to něco? Z moderní historie?

Nepřekvapující. Vždyť k požáru Moskvy došlo sto a půl století před Hirošimou ! Když nikdo ani neslyšel o taktických jaderných zbraních nebo nemoci z ozáření. a nevěděl jsem. Protože ještě neexistovaly. Nebo už byly?

Epicentrum místa se nachází přesně v místě, kam směřovala okna dvou důstojníků zmíněných ve vzpomínkách hraběte de Segura. Právě ti, před jejichž očima byly nejprve osvětleny a poté zhrouceny elegantní a vznešené paláce. Chycen v epicentru...

Oficiální historická věda stále nepřišla na to, kdo zapálil Moskvu.

Francouzi věřili, že to udělali sami Moskvané. A dokonce zastřelili čtyři sta „žhářů“ (obr.). Aby to bylo ostatním nevkusné.

Poprava moskevských „žhářů“ (umělec V. Verishchagin)

Rusové věřili, že za všechno může korsické monstrum. Pomstychtivé a zlé. Z přirozené krvežíznivosti zničilo obrovské město a desítky tisíc lidí, včetně třiceti tisíc vlastních vojáků a důstojníků.

Ale je to tak? Nebylo třeba, aby Francouzi zapálili Moskvu. Zima je před námi. A z Moskvy do Paříže – šest set šedesát šest lig. Teda hodně daleko! Napoleon mimo jiné potřeboval Moskvu jako vyjednávací tahák při nadcházejících mírových jednáních.

Moskvané také neměli potřebu se pálit. Zima je před námi. A musíte nějak přežít. Bez ohledu na povolání. V Moskvě navíc zůstalo třicet tisíc zraněných. Téměř všichni zahynuli při požáru. Spolu s dvaceti tisíci občany, kteří nestihli opustit odsouzené město.

Pokud jde o císaře Alexandra I., existují velmi vážné pochybnosti o jeho nevině v tomto zločinu!

5. dubna 1813 přijel císař, aby se rozloučil s umírajícím

Kutuzovem. Za obrazovkami poblíž postele Nejklidnějšího prince byl úředník Krupennikov, který byl s ním. Zachoval pro budoucí generace poslední rozhovor Kutuzova s Alexandrem I.

Odpusť mi, Michail Illarionoviči! – řekl suverén a autokrat celého Ruska.

“Odpouštím, pane, ale Rusko vám to nikdy neodpustí,” odpověděl polní maršál.

Proč císař požádal Kutuzova o odpuštění? Možná pro jeho přísně tajný rozkaz opustit Moskvu? Nebo za to, co se jí stalo po odchodu?

Krátce před invazí řekl Alexandr I. rakouskému velvyslanci:

„Předpokládám, že na začátku války budeme čelit porážce, ale jsem na to připraven; ustoupím, zanechám za sebou poušť.“ Krvavá noční múra o slavkovském neštěstí navždy vzbudila strach v císařově duši a ujistila ho o Buonapartově neporazitelnosti. Myslím tím v nemožnosti porazit korsické monstrum konvenčními prostředky. A mohlo by vás to přimět hledat neobvyklé...

Byl Alexandr I. autorem strašlivé pasti připravené na Napoleona v Moskvě? Nebo jsi poslouchal něčí rady? Nebo poslouchal něčí rozkazy?

Tak či onak, minimálně o tom měl císař vědět. Proto nařídil předat hlavní město Napoleonovi. Přesunutí veškeré odpovědnosti za to na Kutuzova.

To druhé je mimochodem docela pochopitelné. Pokud by návrh na kapitulaci Moskvy vyšel z carových úst, měl by na vládu jen krátký čas. Dokonce i Kutuzovova obrovská autorita a sláva jen stěží vydržely váhu tohoto rozhodnutí. „Vládce je slabý a lstivý, / Plešatý švihák, nepřítel práce, / Neúmyslně zahřátý slávou“ by tato váha jednoduše rozdrtila. V přeneseném slova smyslu. Tedy důstojnický šátek. Jak se to stalo jeho otci. Před deseti lety.

Kdo tedy na Napoleona zorganizoval tak hroznou past?

Cui prodest – hledejte, kdo má prospěch – říkali staří Římané. Komu prospělo zničení korsického padoucha? Kdo byl uchvatitelův nejzapřísaňlejší nepřítel?

Moderní historici se smějí hloupému Buonapartovi, který po bitvě u Borodina seděl na hoře Poklonnaya a čekal, až mu bojaři přinesou klíče do Moskvy.

A je to opravdu vtipné. Vždyť v Ruské říši nebyli žádní bojarové už sto let!

V Rusku už skutečně nebyli žádní bojarové ani guvernéri. A ve Velké Tartarii?

Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Proto není vůbec překvapivé, že Napoleon usiloval o spojenectví s mocností, která byla nedávno ve válce s Británií a Ruskem. Doufat, že to využije k porážení obou. A splňte si svůj drahocenný sen – odstranit z britské koruny její nejlepší perlu. Myslím, Indie.

Pokud by došlo k vojenskému spojení mezi Francií a Tartarií, majetek Východoindické společnosti v Indii by velmi brzy změnil majitele.

Předseda vlády Anglie, hrabě z Liverpoolu (obr.), sestavil v červnu 1812 svůj kabinet. A vládl téměř patnáct let. V předchozí vládě byl ministrem války a ministrem kolonií. A předtím byl ministrem vnitra. Právě jemu se podařilo vyřešit nejdůležitější zahraničněpolitické problémy Anglie – co nejvíce oslabit Francii a Rusko. A zničit Velkou Tartarii – nejstrašnější hrozbu pro indiánské kolonie.

Vyslanec hrabě Cathcart sledoval dodržování britských zájmů v Rusku. Který se proslavil bombardováním Kodaně v září 1807, vynikající svou krutostí a nesmyslností. Když za pouhé tři noci vypálilo padesát anglických bitevních lodí čtrnáct tisíc širokých boků a srovnalo třetinu dánského hlavního města se zemí. Předtím se Cathcart dokázal prosadit ve válce s britskými koloniemi v Severní Americe, bojoval ve Španělsku a Flandrech a vypořádal se s protibritskými protesty v Irsku, za což byl povýšen na řádného generála a povýšen na rytíře Řádu bodláku.

Během Napoleonovy invaze byl lord Cathcart v družině Alexandra I. a v září 1813 (k prvnímu výročí požáru Moskvy) byl císařským dekretem vyznamenán Stučkou svatého Ondřeje.

Polní maršál Rumjancev byl vyznamenán Řádem sv. Ondřeje I. za dobytí Kolbergu během sedmileté války. Princ Potěmkin – za vítězství v rusko-turecké válce a mírovou smlouvu Kuchuk-Kainardzhi. Suvorov – za obranu Kinburnu a za Focsaniho.

Zajímalo by mě, za jaké činy byl anglický vyslanec vyznamenán nejvyšším řádem Ruské říše?

Zřejmě za včasné rady. O pasti. A také za organizaci postupu. Přesněji za zprostředkování při její organizaci.

Protože v moskevské tragédii hrály hlavní roli jiné síly...

Kromě Británie měl Napoleon dalšího mocného nepřítele. Mnohem mstivější a nebezpečnější.

Bratři Rothschildové (obr.) nebyli vyznamenáni ruskými řády. A nikde nebyly zmíněny v souvislosti s Napoleonovým tažením proti Moskvě. Ale jeho porážka by nemohla nastat (a nenastala!) bez jejich účasti.

S ohledem na vychytralost této rodiny. A počet špiónů, které obsahoval. Stejně jako autorita Rothschildů v židovské diaspoře a blízkost vládnoucím kruhům Evropy. A také těm, kteří za těmito kruhy stáli. A tahali za nitky.

Je možné, že rodina Rothschildů měla kontakt se samotným vrcholem pyramidy. Myslím s těmi, kteří jsou nahoře a sledují, co se děje.

Čím Napoleon našťval rodinu Rothschildů?

Ano, vlastně nic. Kromě jeho výzvy ke Státní radě Francie v roce 1806 v souvislosti se stížnostmi na židovskou lichvu: „Jsou to hlavní potíživé v moderním světě... Jsou to supi lidstva... Zlo v nich nepochází z jednotlivci, ale ze základní podstaty tohoto lidu... Činnost Židů Národ byl od dob Mojžíšových pro všechny své sklony lichvou a vydíráním... Francouzská vláda se nemůže lhostejně dívat na to, jak nízká, ponížený národ, schopný nejrůznějších zločinů, uchvacuje do svého výlučného vlastnictví obě krásné provincie starého Alsaska... Celé vesnice byly vydrancovány Židy, znovu zavedli otroctví; to jsou skutečná hejna havranů. Škody způsobené Židy nepocházejí od jednotlivců, ale od tohoto lidu jako celku. To jsou červi a kobylky, které devastují Francii... Dělán vše, abych dokázal, že pohrdám tímto nejnižším národem na světě. Židé jsou národem schopným těch nejstrašnějších zločinů... Filosofické učení nemůže změnit židovský charakter, vyžaduje výjimečné zvláštní

zákony... S Židy se zachází s odporem, ale je třeba přiznat, že jsou skutečně ohavní; jsou také opovrhováni, ale jsou také hodni opovržení.“

Před tímto projevem Buonaparte neukázal nic ze své odporné antisemitské povahy. A dokonce i naopak! Se zástupci nejpronásledovanějšího národa světa se poprvé setkal až během italského tažení. Když už mu bylo osmadvacet let. A hned je vzal pod ochranu. A od té doby ho všemožně podporoval všude, kde se jeho armáda ocitla. A dokonce slíbil, že obnoví Sanhedrin a židovský stát v Palestině. Ale netrvalo to dlouho.

Po alsaském odvolání bylo rozhodnuto o osudu troufalého korsického povýšence, který po nesčetných vítězstvích v Evropě ztratil čich.

Vítězství náhle skončila. Sláva šla z kopce. Neuplynuly ani tři roky, než jeho říší otřásla vážná hospodářská krize. Obyvatelstvo bylo nešťastné. Pokusy o atentát následovaly jeden za druhým. Ruský car, který nedávno přísahal věčnou lásku v Tilsitu, se náhle stal drzým. A odmítl za něj provdat svou sestru. Nejprve jeden, pak druhý. Evidentně se dostává do skandálu. A přesto se mu podařilo dosáhnout svého – Buonaparte shromáždil vojáky, napochodoval na Moskvu a sám vlezl do pro něj připravené pasti.

Chasidský cadik Jisroel z Kozenice, který se dozvěděl o Napoleonově invazi do Ruska, odpověděl na otázku o vyhlídkách jeho tažení: „Nafol tipol“. V doslovném překladu to znamená: „nevyhnutelně padne“. Je zvláštní, že zmíněný Izrael použil slovní hříčku „nafol“ a „napol“, shodující se se jménem Napoleon.

Zbytek byl otázkou techniky.

V přeneseném slova smyslu...

Během napoleonské invaze a zahraničního tažení činily nenávratné ztráty ruské armády asi tři sta tisíc lidí.

Navzdory přítomnosti velkého množství archivních dokumentů, memoárů a vědeckých prací o historii vlastenecké války z roku 1812 nejsou celkové ztráty, které Rusko utrpělo během invaze, známy. Lze je hodnotit pouze nepřímo. Na základě výsledků auditů provedených v letech 1811 a 1816. Pokles populace v Rusku za toto období činil více než tři miliony lidí!! S celkovým počtem třicet šest milionů obyvatel. Jinými slovy zemřelo téměř deset procent populace. Stejný počet jako za Velké vlastenecké války.

Jak můžeme vysvětlit tak obrovský počet mrtvých a těch, kteří zemřeli na nemoci, zimu a hlad? Korsické příšery se přes veškerou její krvežíznivost nedotklo místní obyvatelstvo. Ustupující ruská vojska, která na rozkaz Alexandra I., „Požehnaného, velkodušného obnovitele sil“, vytvořila podél staré smolenské silnice spálenou poušť, vypálila stovky měst a vesnic. Obyvatelé ale stále nebyli zastřeleni. V každém případě do doby, než bude Napoleon zcela vyhnán.

Oficiální historická věda jaksi vágně uvádí důvody zastavení partyzánské války. Prý zahnali protivníka a vše okamžitě skončilo. Palice byly používány jako podpal a meče byly používány jako radlice. Jako zbytečné.

Proč se rolníci, kteří právě bránili svou půdu se zbraní v ruce (obr. 48), opět vzdali napospas nevolníkům?

To je v Rusku! Ještě nezapomněla na Razina a Pugačeva a je vždy připravena na „poslední a rozhodující“! Tedy „nesmyslné a nemilosrdné“. I v těch neklidnějších časech! Protože se to stalo více než jednou. Jak před, tak po roce 1812.

Historici připisují ztráty ruského civilního obyvatelstva kruté zimě v letech 1812-1813. Nebo se snad lidová válka neuklidnila sama od sebe? A deset procent populace nezemřelo zimou a hladem? Teda nejen od nich?

„Osmnáct set and Frozen to Death“ si vyžádalo desítky tisíc životů v Evropě a Severní Americe. V Rusku se počet vyšplhal na miliony!

Letošní rok si ale v Tartarii vyžádal ještě více obětí...

Akademik Fomenko ve svých dílech předpokládal, že Velká Tartárie byla poražena a rozdělena mezi Rusko a Spojené státy bezprostředně po porážce „Pugačevova povstání“. Pokud předpokládáme, že tomu tak je, vyvstává řada otázek:

Proč po smrti Velké Tartárie na jejím území nevzniklo několik menších států, jak se to běžně stává po rozpadu říší (římské, osmanské, rakousko-uherské, německé, ruské, britské) nebo při rozpadu velkých zemí (Sovětský svaz, Jugoslávie)?

Proč se hrdí a svobodumilovní Tataři po vojenské porážce podřídili krutým dobyvatelům a nezvedli klub lidové války, jak to vždy v takových situacích dělají Slované-Árijci?

Proč skutečný rozvoj nových zemí v Rusku a USA začal až o půl století později?

A nakonec to nejdůležitější:

Proč se ukázalo, že nekonečné prostory od Uralu po Aljašku jsou opuštěné? Kam se podělo více než sto milionů poražených Tatarů?

Kromě toho Fomenkova hypotéza ignoruje řadu důležitých faktů, které jsme již zmínili dříve: „Rok bez léta“, dvě stě let staré lesy a „krasová“ jezera, stejně jako propuknutí rakoviny.

I po půlstoletí měl vývoj nových zemí pouze kartografický charakter. Jak v Rusku, tak v USA. Protože ani Spojené státy, ani Rusko prostě neměly prostředky na jejich obsazení. Ani lidský, ani materiální.

Nemluvě o neustálé hrozbě lidových nepokojů na okupovaných územích. Kdyby na těchto územích přežily jen malé národnosti Severu, ale alespoň nějakí Slované-Árijci.

Mimochodem, proč se počet severních národů tak zmenšil? V Severní Americe okupanti nemilosrdně zničili místní obyvatelstvo na západ od Apalačských pohoří. Ruské impérium však nebylo odsouzeno za genocidu. Všechny severní národy Asie, které přežily po roce 1816, jsou však od té doby na pokraji vyhynutí...

Nyní předpokládejme, že Velká Tartarie nebyla rozdělena ani v roce 1775, ani později. Prohrál další válku a utrpěl územní ztráty. Zůstalo ale jediným státem. Stejně jako předtím největší na světě. Stále představovalo obrovské nebezpečí jak pro Ruskou říši, tak pro Brity (Romanovci se báli ztráty uzurpovaného trůnu a hannoverská dynastie se třásla o své indické kolonie).

A pak se z chiméry francouzské revoluce zrodí korsické monstrum. Který sní o jediném – odvézt z Británie vše, co nabylo úmornou prací! Chci říct, vezmi si tu nejlepší perlu z její koruny.

Brzy se Napoleon dohodl s Pavlem I. na společném indickém tažení. Který se porouchá jen kvůli vraždě ruského císaře. V důsledku spiknutí organizovaného a placeného Británií.

Neúspěch ale tvrdohlavého Korsičana nezastaví. Buonaparte, zklamaný z nového ruského cara, je připraven vstoupit do spojení s Velkou Tartárií. A pouští se do tažení proti Moskvě. Po jejím zajištění se pro jeho legie otevírá přímá cesta do Indie.

Je to proto, že Napoleonova Velká armáda byla tak velká, že musela porazit nejen Rusko? A to ještě musíme objet skoro půlku světa!

Pro nešťastnou hannoverskou dynastii je těžké si představit děsivější noční můru! Obrovská francouzsko-tatarská armáda pod celkovým velením nejskvělejšího velitele všech dob a národů, jejíž týl disponuje veškerým vojensko-ekonomickým potenciálem Velké Tartárie a jejích panství, Svobodné a Čínské Tartárie! A nerušený postup do Indického oceánu je s jejich diplomatickou podporou.

Nebylo to z této noční můry, že se král Jiří III. konečně zbláznil?

To však nebyl hlavní důvod toho, co se v roce 1816 stalo. Obyvatelé Velké Tartárie odolali zlému náporu nových světových náboženství (judaismu, křesťanství a islámu), zachovali si mravní čistotu a víru svých předků a nikdy by nedovolili „červům a kobylkám“, aby se zapojili do lichvy a vydírání, vykrádali vesnice a zaváděli otroctví na jejich půdě. V zemi, která byla největší na světě...

V roce 1812 bylo zcela jasné, že porazit Buonaparta na souši je nemožné. Francouzský císař, italský král, protektor Rýnské konfederace a prostředník Švýcarské konfederace srazil celou Evropu (kromě Británie) na kolena. Některé připojil k Francii, jiným vnutil své příbuzné jako vládce a další donutil připojit se ke kontinentální blokádě.

Cui prodest – hledejte, kdo má prospěch. Kdo nakonec zvítězil v důsledku vítězství nad Napoleonem a zničení Velké Tartárie spolu s celým jejím obyvatelstvem?

Bezpochyby Británie.

Nebo je to rodina Rothschildů?

Abychom však parafrázovali klasiku, lze říci: „Říkám Británie, myslím Rothschildy. Říkám Rothschildové, myslím Británii! Protože do roku 1816 (po slavném burzovním podvodu Nathana Rothschilda spojeného s bitvou u Waterloo) ovládla výše zmíněná rodina Británii.

Od tohoto okamžiku, téměř sto let, Británie vládla mořím. A Británii vládli Rothschildové. A nikdo je neobjednal! Velká Tartarie byla vymazána z povrchu země. Francie je poražena. Až do konce devatenáctého století se Rusko nemohlo vzpamatovat z invaze vyprovokované Alexandrem I. A když se vzpamatovalo, vytvořili pro něj Rothschildové nové, neméně destruktivní problémy.

Pokud jde o Napoleona, po požáru Moskvy žil dalších devět let. A zemřel, sotva překročil hranici půlstoletí. V posledních letech jeho života se jeho zdravotní stav velmi zhoršil. I když si na to před tímto

požárem nestěžoval. Oficiální věda nikdy nezjistila příčinu předčasně smrti francouzského císaře. Někdo si myslí, že ho jeho žalárnici otrávil arsenem. Někteří věří, že zemřel na rakovinu. Někteří lidé věří, že je to od obou.

Může se však velmi dobře stát, že Napoleon postihl osud hibakuši.

Jak bylo uvedeno výše, při atomovém výbuchu v Hirošimě zemřelo sedmdesát tisíc lidí, v Nagasaki šedesát. Výčet obětí jaderného úderu ale není zdaleka vyčerpán. Celkový počet hibakusha (lidí vystavených výbuchu), kteří zemřeli během příštích pěti let na nemoc z ozáření a další dlouhodobé účinky atomových bomb, byl více než dvě stě padesát tisíc.

Celková síla jaderných náloží použitých v zimě roku 1816 na území Velké Tartarie, která spálila všechny ruské lesy a způsobila tříletou „jadernou zimu“ na severní polokouli, byla podle klimatologů asi osm set megatun. Jinými slovy, čtyřicet tisíc Hirošim. Některé krátery, které po explozích zůstaly a proměnily se v „krasová“ jezera, naznačují použití nejen jaderných, ale i termonukleárních zbraní. S výnosem od jedné do deseti megatun. Ale i v tomto případě měl zmíněný počet bomb stačit, aby zaručil zničení všech obydlených oblastí Velké Tartarie. Jak velká města, tak malé poustevny. Jak velké vesnice, tak jednotlivé farmy. A vznešené Kremly a malé pohraniční pevnosti.

Proto na jejím území po smrti Velké Tartarie nevzniklo několik menších států, jak se to obvykle stává po rozpadu říší nebo při rozpadu velkých zemí!

Proto Tataři nezvedli klub lidové války, jak to vždy dělají árijští Slované v případě vojenské porážky!

Proto se nekonečné prostory od Uralu po Aljašku v polovině devatenáctého století, kdy začal jejich rozvoj, ukázaly jako prakticky opuštěné.

Drtivá většina obyvatel Velké Tartarie uhořela v ohni atomových výbuchů. To vysvětluje absenci ostatků milionů mrtvých. Přeživší se udusili v kouři požárů nebo zemřeli zimou a hladem. A také z nemoci z ozáření a rakoviny. A byli vydáni svými spolubojovníky do očištného plamene. Neboť provedení Krody (odchod do Rodiny pomocí pohřební hranice) je svatou povinností a svatou povinností každého Slovan-Árijce ve vztahu k jeho mrtvým či zemřelým bratrům!

Přítom úplně poslední z přeživších, který si uvědomoval, že Kroda nebude mít kdo zařídit, se mohl dopustit sebeupálení...

Obrovská prosperující země se přes noc proměnila v radioaktivní popel. A tak to zůstalo mnoho let. Ale léta plynula. Tajga povstala na místě vypálených lesů. Propady se proměnily v jezera. A většina radioaktivních izotopů se rozpadla.

Radioaktivní
pozadí v
epicentru

jaderného výbuchu nezůstává dlouho vysoké, protože Základní izotopy se rozpadají poměrně rychle. Aktivita cesia-137 klesne na polovinu za třicet let, stroncia-90 za dvacet devět let, kobaltu-60 za pět let, jódu-131 za osm dní.

Proto rozvoj nekonečných prostorů od Uralu po Aljašku začal teprve v polovině devatenáctého století. Když radioaktivní pozadí konečně kleslo na bezpečnou úroveň. Ale ani o půl století později osadníci neriskovali přiblížení se k podivným kulatým jezerům, která se z neznámého důvodu vytvořila na místech nejvhodnějších pro osídlení. A těmto jezerům dali zcela nesmyslná jména – Pekelné jezero, Šajtánské jezero, Dáblovo jezero, Mrtvé jezero atd.

Po zahájení použití atomové bomby proti Napoleonovi a přesvědčení o mimořádné účinnosti této zbraně byli iniciátoři jejího použití schopni přesvědčit ty, kdo ji vlastnili, aby ji znovu použili. Proti svému

úhlavnímu nepříteli – Velké slovansko-árijské mocnosti. Protože nebyl jiný způsob, jak to rozdrtit...

Tak. Dejme roztroušená fakta dohromady.

V roce 1816 začala na severní polokouli „jaderná zima“, která trvala tři roky. Krátce před tím největší stát na světě zmizel z povrchu Země spolu s celou svou populací. Ve stejné době vyhořely všechny ruské lesy. A objevilo se mnoho podivných kulatých prohlubní a „krasových“ jezer. Opětovné osidlování opuštěných zemí začalo až o půl století později. A jakákoli zmínka o Velké Tartarii a Tatarech byla zakázána.

Co se stalo?

Pokud zahodíme všechny nemožné hypotézy, pak ta zbývající, bez ohledu na to, jak malá je její pravděpodobnost, je pravdivá.

Země Tarha a Tara byly vystaveny masivnímu atomovému bombardování.

Ale v devatenáctém století ještě Rusko ani Británie nevlastnily jaderné zbraně. A nemohli toho využít. Kdo to tedy použil?

Žádná náhoda.

Annuit coeptis – podniky se dohodly – jak by řekli staří Římané.

rýže 55. Na začátku přikývl

Na žádost těch, kteří mají kontakt se samotným vrcholem pyramidy, byla Velká slovansko-árijská moc zničena těmi, kteří jsou nahoře a sledují, co se děje...

K roku 1812 byla na jeho památku zřízena stříbrná medaile. Pro všechny stejně. A pro milice, pro vojáky a pro generály. Nejprve chtěli na líc umístit profil vládnoucího panovníka a samovládce, jak se to v podobných případech dříve dělalo vždy, ale Alexandr I.

Blahoslavený nařídil zhotovit jiný obraz (obr. 56). A vyřadit slova z Davidova žalmu: „Ne pro nás, ne pro nás, ale pro tvé jméno“...

Pamětní medaile „1812“

PS Skeptický čtenář si může myslet, že autor v tomto článku nastínil děj svého dalšího románu v žánru alternativní historie. Musím ho zklamat. Alternativní historie se nyní vyučuje na školách a univerzitách. A vysílají to na zombie krabici. A my se teprve začínáme dozvídat o tom, co se ve světě skutečně dělo.

Prameny:

- Artemyev A. Kdo vypálil Moskvu v roce 1812? •Artemyev A. Chápu váš odvěký smutek...
- Artemyev A. Viděl jsem sen... Ne všechno v něm byl sen.
- Artemyev A. Už na nás došlo k jadernému útoku.
 - Kulagin A. Rozkol Rusů.
 - Klepov A. Alexandr I. a požár Moskvy 1812
 - Nosovsky G.V., Fomenko A.T. Pugačev a Suvorov. Záhada sibiřsko-americké historie.
- Autorství:
- Kopie materiálů někoho jiného

About The Author

+1

Continue Reading

[Previous Podpořte prosím náš web LipovyList.cz](#)